

Η Πολιτική στην εποχή των Μνημονίων και η ίδρυση τής ANT.AP.ΣΥ.Α

Δ.Τ.

Πολλά έχουν γραφτεί και ακόμα περισσότερα θα γραφτούν για την δεκαετία 2009-2019. Η Ευρωπαϊκή Ένωση ως γνήσιος Μηχανισμός Πολιτικής και Οικονομικής Κυριαρχίας του κεφαλαίου στην Ευρώπη, προσπαθώντας να ξεπεράσει με «δικά» της μέσα την καπιταλιστική κρίση και να αναβαθμίσει με αυτό τον τρόπο την θέση της στον Παγκόσμιο καταμερισμό, λαμβάνει μια σειρά μέτρων σε βάρος του εργαζόμενου Λαού.

Με μνημόνιο (ευρωπαϊκός Νότος) ή χωρίς (Κεντρική Ευρώπη), σε όλες τις χώρες της Ε.Ε η εργαζόμενη πλειοψηφία βλέπει κεκτημένα χρόνων να ξηλώνονται είτε με «ένα μέτρο και ένα νόμο», είτε σταδιακά με την ψήφιση αντιδραστικών ρυθμίσεων.

Στην Ελλάδα ο κόσμος αντιδρά και βγαίνει στους δρόμους. Η πολιτική συζήτηση φουντώνει όχι μόνο στο κίνημα αλλά και μέσα σε κάθε σπίτι, όπου η Τρόικα, η Ευρωπαϊκή τράπεζα, ο Σόιμπλε και η Μέρκελ αποτελούν πλέον αντικείμενο συζήτησης σε κάθε οικογενειακό ή φιλικό τραπέζι. Η Πολιτική επιστρέφει...

Αυτή η διευρυμένη πολιτική αναζήτηση – αμφισβήτηση σε συνδυασμό με την απότομη πτώση του βιοτικού επιπέδου από το μνημόνιο, οδηγούν σε μια ριζική αναδιαμόρφωση του πολιτικού σκηνικού. Ο Παραδοσιακός δικομματισμός καταρρέει με την ΝΔ να γίνεται κόμμα του 18% και το ΠΑΣΟΚ να μετατρέπεται σε συμπληρωματική δύναμη.

Ο ΣΥΡΙΖΑ ξαναγεννιέται ως μια νέα δυνητικά κυβερνώσα Αριστερά, υιοθετώντας συνθήματα ανατροπής του μνημονίου, αμφισβητώντας (στα λόγια) ακόμα και πλευρές της αστικής Πολιτικής. Την ίδια βέβαια στιγμή στηρίζει με ξεκάθαρο τρόπο την Ευρωπαϊκή Ένωση, ακόμα και όταν αφήνει αιχμές απέναντί της, και χωρίς να παρουσιάζει καμιά διάθεση σύγκρουσης με το Κεφάλαιο. Αντίθετα μάλιστα προβάλλει ως λύση την διαπραγμάτευση με κεντρικό σύνθημα το ουτοπικό «Ούτε Ρήξη ούτε υποταγή».

Το ΚΚΕ πιστό στις παραδόσεις του, στέκεται απέναντι στις πλατείες και στην αυθόρμητη κινητοποίηση χωρίς να προβάλλει καμία πολιτική πρόταση, ανάγοντας σε πολιτικό στόχο την ενδυνάμωση του κόμματος και την οριοθέτηση από το ΣΥΡΙΖΑ.

Την ίδια στιγμή ενεργοποιούνται και οι τελευταίες εφεδρείες του συστήματος με την ακροδεξιά να βγαίνει δυναμικά στο προσκήνιο, με απλόχερη την στήριξη εφοπλιστικών και επιχειρηματικών κύκλων.

Σε αυτό το πολιτικό σκηνικό γεννιέται η ANTAPΣΥΑ. Η επιμονή μας από την ίδρυσή μας ως NAP, στην μετωπική λογική δικαιώνεται. Με την ίδρυσή της, η Ριζοσπαστική Αντικαπιταλιστική Αριστερά ενώνεται, σπάει τα όρια της λογικής του «χώρου» και του επιμέρους, για να διατυπώσει μια συνολική πολιτική πρόταση εξόδου από το Μνημόνιο.

Στις 22/3/ 2009 σε μια κατάμεστη Αθηναίδα χιλιάδες κόσμου συγκεντρώθηκαν για να στηρίξουν το νέο εγχείρημα. Και αν η στάση των οργανώσεων και των αγωνιστών που την συγκρότησαν απέναντι στο κίνημα και η εξέγερση του 2008 ήταν το αποφασιστικό σημείο στην ίδρυσή της, η πολιτική της πρόταση για την έξοδο από την κρίση ήταν το καθοριστικό στην ανάπτυξή της, την έβγαλε από την αφάνεια, έσπασε τα όρια της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς και την έφερε σε επαφή με όλη την κοινωνία.

Για να βγούμε από το μνημόνιο, πρέπει να διαγράψουμε το χρέος. Για να διαγράψουμε το χρέος πρέπει να εθνικοποιήσουμε τις Τράπεζες. Αν εθνικοποιήσουμε τις τράπεζες θα πρέπει να βγούμε από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Για να ζήσουμε εκτός της Ε.Ε θα πρέπει να εθνικοποιήσουμε τις μεγάλες επιχειρήσεις και να συγκρουστούμε οριστικά με το κεφάλαιο και τους Μηχανισμούς του. Τίποτα από τα παραπάνω δεν μπορεί να λειτουργήσει από μόνο του χωρίς τα υπόλοιπα. Πρόγραμμα με 4 στόχους αλληλοσυνδέονται μεταξύ τους (ο ένας προαπαιτούμενο του άλλου), ώστε κανένας δεν μπορεί να λειτουργήσει από μόνος του και ικανοποιεί τρία βασικά κριτήρια μιας επαναστατικής Πολιτικής: α) αντιπαρατίθεται καταρχήν στην βασική επιδίωξη του κεφαλαίου την συγκεκριμένη περίοδο β) η πάλη για την εφαρμογή του οδηγεί σε όξυνση της ταξικής πάλης γ) η υλοποίησή του ολοκληρώνεται μόνο

έξω από τα όρια του συστήματος.

Από την πρώτη στιγμή που η ANTAPΣΥΑ διατύπωσε το πολιτικό της πρόγραμμα, τάρaxε τα νερά της Αριστεράς. Ο ΣΥΡΙΖΑ την «χαϊδεύει» προσπαθώντας να την ενσωματώσει στην προσπάθεια να κερδίσει τις εκλογές. Δανείζεται σημεία από το πρόγραμμά της απαξιωνοντάς τα και χρησιμοποιώντας τα ως αριστερό άλλοθι. «Τώρα ελάτε μαζί μας να πάρουμε τις εκλογές και μετά βλέπουμε». Το ΚΚΕ την καταγγέλλει ως δύναμη συμπληρωματική του ΣΥΡΙΖΑ, βαφτίζοντας την πρότασή της ως ρεφορμιστική που κινείται μέσα στα όρια του συστήματος.

Είναι σαν να ζούμε μέσα σε δύο ομόκεντρους πέτρινους τοίχους. Ο πρώτος είναι η Ε.Ε και ο δεύτερος ο ίδιος ο Καπιταλισμός. Ο ΣΥΡΙΖΑ μας ζητούσε να πετάξουμε τα όπλα μας ώστε να χάσουμε βάρος για να πηδήξουμε πιο εύκολα τον πρώτο τοίχο, αγνοώντας την ύπαρξη του δεύτερου. Το ΚΚΕ αξιολογούσε (και σωστά) ως πιο σημαντικό τον δεύτερο αλλά δεν έδωσε ποτέ την μάχη για να περάσει πρώτο και έτσι έμενε εγκλωβισμένο σε αυτόν. Και εμείς λέγαμε να σπάσουμε με τα όπλα μας τον πρώτο τοίχο ώστε πιο έμπειροι και μπαρουτοκαπνισμένοι να δώσουμε με καλύτερους όρους την μάχη για τον δεύτερο.

Ο κόσμος παρά το ότι μάτωσε και πάλεψε, δεν κατάφερε να αυτο-οργανώσει την πάλη του σε ανώτερο επίπεδο, δεν μετατράπηκε σε «οργανωμένο λαό» και διάλεξε την εύκολη λύση νομίζοντας πως ότι δεν κατάφερε με τις πλατείες θα το καταφέρει με εκλογές.

Κάπως έτσι κέρδισε τις εκλογές ο ΣΥΡΙΖΑ και έκανε πράξη την διαπραγμάτευση με τα γνωστά αποτελέσματα. Το συντριπτικό 61,3% του δημοψηφίσματος αντιστοίχισε για πρώτη φορά ένα εκλογικό αποτέλεσμα με την ταξική διάρθρωση της ελληνικής κοινωνίας. Ποσοστά υπέρ του ναι κοντά στο 70% στις πλούσιες συνοικίες και τα ίδια ποσοστά υπέρ του ΟΧΙ στις λαϊκές γειτονιές.

Ο λαός περίμενε με αγωνία να ακούσει το σχέδιο της επόμενης μέρας, έξω από τα δεσμά του Μνημονίου. Ο κόσμος ολόκληρος έστρεψε τα μάτια του στην μικρή Ελλάδα. Ακόμα και ο Φιντέλ έστελνε μηνύματα συμπαράστασης. Ένα παράθυρο φάνηκε να ανοίγει στον χωροχρόνο της Ιστορίας, παρά το γεγονός ότι η «για πρώτη φορά Αριστερά» ούτε ήθελε ούτε μπορούσε.

Το **ΟΧΙ** έγινε σε μια νύχτα **ΝΑΙ** και η αστική Δημοκρατία αποκάλυψε τα πραγματικά όριά της, αποδεικνύοντας ότι «αν οι εκλογές μπορούσαν να αλλάξουν την ζωή μας θα ήταν παράνομες».

Δεν έγινε καμιά προδοσία, κανένα ξεπούλημα. **Αυτό το σχέδιο δεν ήρθε ποτέ γιατί απλά δεν ποτέ δεν ήταν του ΣΥΡΙΖΑ. Θα έπρεπε να ήταν της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.** Αυτή θα έπρεπε να βαθύνει το περιεχόμενο στο γνωστό τετράπτυχο της πολιτικής της πρότασης και ταυτόχρονα να το αναλύσει ακόμα περισσότερο. Με αυτό τον τρόπο θα μπορούσε να δώσει την δική της απάντηση την κρίσιμη στιγμή, στα ερωτήματα που περνούσαν από το μυαλό κάθε Αριστερού αλλά και κάθε Δημοκράτη πολίτη, για το πώς θα γίνουν όλα αυτά και πώς θα είναι η ζωή μας μετά...

- Πώς θα λειτουργήσει το νέο εργατικό κράτος; Ποια θα είναι η στάση του απέναντι στην εδραιωμένη κυριαρχία του κεφαλαίου;
- Πώς θα οργανωθεί η άμυνα της χώρας απέναντι σε τυχόν απειλές είτε από NATO κ Ε.Ε είτε από άλλο κράτος. Ποια είναι η θέση μας για την λειτουργία του τακτικού στρατού και της αστυνομίας;
- Υπάρχει δυνατότητα για συνεργασία με άλλες χώρες εκτός NATO κ Ε.Ε και ποιες είναι αυτές;
- Τι θα συμβεί στον ευρύτερο δημόσιο τομέα (Παιδεία, Υγεία, Μεταφορές);
- Πώς πρέπει να οργανωθεί η αγροτική παραγωγή με στόχο τη διατροφική ανεξαρτησία;
- Πώς θα προχωρήσει η κρατικοποίηση στις μεγάλες επιχειρήσεις και την Βιομηχανία;
- Πώς θα λειτουργήσει η οικονομία στην μεταβατική περίοδο και πως θα μπορούσε να γίνει η μετάβαση σε νέο νόμισμα αν χρειαστεί;
- Ποιο είναι το σχέδιο για τους σημαντικούς κλάδους της οικονομίας μας, όπως π.χ ο επισιτισμός οι κατασκευές και ο τουρισμός;
- Τι θα γίνει με το εμπόριο και τις μικρές επιχειρήσεις;

Να μιλήσει δηλαδή για το πώς μπορεί να κυβερνήσει η Αριστερά με τους εργαζόμενους στο δρόμο και όρους εργατικής εξουσίας. Με ποιες προϋποθέσεις αλλά και με ποιο τίμημα. Να πει την αλήθεια. Και η κοινωνία είχε ορθάνοιχτα τα αυτιά της.

Απάντηση στα παραπάνω ερωτήματα από αριστερή αντικαπιταλιστική σκοπιά δεν δόθηκε ποτέ και από κανένα. Η συζήτηση σταμάτησε εκεί. Δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ η ανάλυση

των όρων και των προϋποθέσεων εφαρμογής του προγράμματος στις σύγχρονες συνθήκες.

Οι ηγεσίες των οργανώσεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν άνοιξαν ποτέ οργανωμένα αυτή την συζήτηση, δεν πίστεψαν στην αναγκαιότητα της. Οι ΑΡΑΝ ΑΡΑΣ ΑΡΙΣ αντιμετώπιζαν το πρόγραμμα περίπου ως μέσο για «ευρύτερες» πολιτικές συνεργασίες, το ΣΕΚ από την πρώτη στιγμή προσπαθούσε να περιορίσει την ΑΝΤΑΡΣΥΑ ως εκλογική συνεργασία, ενώ εμείς ως ΝΑΡ βλέπαμε σε μια τέτοια προσπάθεια, κυρίως τον κίνδυνο διολίσθησης σε διαχειριστική πρόταση Αριστερής διακυβέρνησης στον καπιταλισμό.

Η συγκρότηση ενός τέτοιου αναλυτικού προγράμματος μέσα από διαδικασίες συνελεύσεων Τ.Ε και θεματικών συνδιασκέψεων θα οδηγούσε στο βάθεμα του περιεχομένου της πολιτικής συμφωνίας και θα αποτελούσε ένα πραγματικό βήμα προς την συγκρότηση του Αντικαπιταλιστικού Πόλου.

Και αυτό μπορεί να ήταν και μια από τις αιτίες που η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αν και ήταν η μόνη δύναμη που η πολιτική της άποψη δικαιώθηκε, πριν κατά την διάρκεια αλλά και μετά τις διπλές εκλογές του 2019, αποδυναμώθηκε καθώς οι δυνάμεις που την συγκροτούσαν κινήθηκαν σε δύο αντίθετες κατευθύνσεις, με αποτέλεσμα την αποχώρηση διάφορων συνιστωσών και την προσχώρησή κάποιων από αυτές στην ΛΑΕ.

Οι δύο σχηματισμοί συνέχισαν την αντιδιαμετρική πορεία τους και συμπεριφέρθηκαν ως πολιτικό εκκρεμές στον χώρο της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς.

Από την μια μεριά η πλήρης εγκατάλειψη του μέχρι τότε αντικαπιταλιστικού περιεχομένου για μια ανευ όρων και ουσίας πολιτική ενότητα, του «όλοι μαζί μπορούμε» μπροστά στον φόβο της εκλογικής συντριβής (η οποία τελικά δεν αποφεύχθηκε...)

Από την άλλη μεριά η υποτίμηση της μετωπικής λογικής, στο όνομα της συγκέντρωσης δυνάμεων σε ανώτερο επίπεδο με την στρατηγική στο τιμόνι και την πολιτική πουθενά...

Κοινός τόπος και των δύο; Η μη επικαιροποίηση του προγράμματος στην μετά μνημόνιο εποχή και τελικά η πλήρης εγκατάλειψή του.

Η σημαντική υποχώρηση του κινήματος τα χρόνια της διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ, η μεγάλη εκλογική νίκη της ΝΔ σε συνδυασμό με το αναμενόμενο ισχυρό εκλογικό αποτέλεσμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, σκόρπισε ακόμα μεγαλύτερη απογοήτευση και ενίσχυσε ακόμα περισσότερο τις τάσεις ιδιώτευσης και αποστοίχισης.

Τα χρόνια δεξιάς διακυβέρνησης με την χρυσή αυγή στην φυλακή και τις ακροδεξιές απόψεις στην κυβέρνηση και την ψήφιση ακραίων αντεργατικών νόμων, η κλιματική αλλαγή με τις πρόσφατες φυσικές καταστροφές και ο COVID 19 δημιούργησαν ένα εντελώς νέο σκηνικό στην κοινωνία,. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ προσπάθησε και στοιχειωδώς κρατήθηκε στο ύψος των περιστάσεων, δεδομένης της καραντίνας.

Οι απαιτήσεις όμως για την Αριστερά είναι πλέον πολύ μεγαλύτερες. Ο καπιταλισμός στάθηκε ανίκανος να αντιμετωπίσει την υγειονομική κρίση, αποκάλυψε το πραγματικό του πρόσωπο σε όλο και περισσότερο κόσμο, βάζοντας το κέρδος πάνω από την Υγεία και την ανθρώπινη ζωή. Οι αυταπάτες για αριστερή διαχείριση του όλο και λιγοστεύουν, στερώντας από τον ΣΥΡΙΖΑ πόντους στην διεκδίκηση της κυβέρνησης, καθιστώντας τον πλέον «εικονική αντιπολίτευση». Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι την στιγμή της εκλογικής αναμέτρησης δεν θα ανεβάσει τους τόνους, ως η μόνη εναλλακτική κυβερνητική λύση.

Στις νέες συνθήκες που δημιουργήθηκαν, η συγκρότηση ενός προγράμματος εξόδου από την κρίση συνδέεται πλέον άρρηκτα με το πρόγραμμα για μια άλλη κοινωνία. Έτσι και τα ερωτήματα που τέθηκαν απαιτούν πλέον βαθύτερες απαντήσεις από την σκοπιά της Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης.

Πρόγραμμα για μια νέα κοινωνία

Η απάντηση στα παραπάνω ερωτήματα θα πρέπει να δοθεί με όξυνση της ταξικής πάλης οδηγώντας τελικά με εκ των πραγμάτων έξω από τα όρια του συστήματος. Για αυτό και η συγκρότηση ενός αντίστοιχου προγράμματος στις νέες συνθήκες απαιτεί μια πρώτη απόπειρα σκιαγράφησης αυτής της νέας κοινωνίας.

Πρώτα όμως θα πρέπει να προσδιοριστούν οι νέοι δρόμοι πολιτικοποίησης της εργαζόμενης πλειοψηφίας και της νεολαίας. Αν ο αντιιμπεριαλιστικός αγώνας με το «ΕΟΚ κ NATO το ίδιο συνδικάτο» και το Πολυτεχνείο σημάδεψαν τις συνειδήσεις την περίοδο 1974-1981 (και έφεραν το ΠΑΣΟΚ στην εξουσία), αν ο αντιιμνημονιακός αγώνας και το «διαγραφή του χρέους με ένα νόμο» χάραξαν νέους δρόμους πολιτικοποίησης την περίοδο 2009-2015 (και οδήγησαν στην άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ), η στάση απέναντι στην κλιματική αλλαγή, η αντίθεση σε φυλετικές, θρησκευτικές, έμφυλες διακρίσεις και πρόσφατα η στάση απέναντι στην υγειονομική κρίση επιδρούν σε μεγάλο βαθμό στην συνείδηση λαού κ νεολαίας και θα πρέπει να αποτελέσουν το εφελτήριο για το νέο μέτωπο του αντικαπιταλιστικού ρεύματος.

Και αν στα δύο πρώτα κρύβεται έντεχνα η αντίθεση κεφαλαίου εργασίας, στο τελευταίο το

παιχνίδι παίζεται στο δικό μας γήπεδο. Οι θέσεις μας λοιπόν για αυτά τα ζητήματα, θα πρέπει να διαπερνούν ως η γνωστή κόκκινη κλωστή τις καθημερινές πολιτικές μάχες και να ξετυλίγουν το νήμα της νέας κοινωνίας.

Ως επόμενο βήμα θα πρέπει να προσδιοριστούν οι «πηγές» της νέας αφήγησης. Από τον Μαρξ τον Ενγκελς και τον Λένιν μέχρι την Λούξεμπουργκ και τον Γκράμσι. Από τον Τσε και τον Φιντέλ μέχρι τον κομαντάντε Μάρκος και τους Βιετκόνγκ. Με αναλυτική συζήτηση πάνω σε ζητήματα όπως αυτό της νέας σύνθεσης της εργατικής τάξης, της εργατικής εξουσίας σε αντιδιαστολή με την αριστερή διακυβέρνηση, τον ρόλο του κράτους στην μεταβατική κατάσταση και την στάση του απέναντι στις απόπειρες αυτοοργάνωσης, την σχέση εθνικού-διεθνικού, καθώς και άλλων θεωρητικών θεμάτων που θα τεθούν στην πορεία.

Μετά θα πρέπει να σφυρηλατηθεί πάνω στις μάχες του σήμερα η νέα διαδικασία συγκρότησης του ρεύματος της κομμουνιστικής απελευθέρωσης. Καταρχήν θα πρέπει να στηθεί ένα διεθνές παρατηρητήριο του άλλου δρόμου όπου και όταν και εμφανίζεται, να ενισχυθεί η συντροφική ανταλλαγή απόψεων ανάμεσα στα διάφορα επαναστατικά ρεύματα και να ανοίξει μια οργανωμένη συζήτηση ανάμεσα σε έντυπα συλλογικότητες και οργανώσεις στην Ελλάδα και τον Κόσμο.

Έπειτα οι οργανώσεις-συλλογικότητες και αγωνιστές που αναγνωρίζουν την ανάγκη επαναδιατύπωσης του νέου επαναστατικού οράματος, να στήσουν διαρκείς συνελεύσεις στις γειτονιές ή ανά κλάδο, ανάλογα με το αντικείμενο, στα πρότυπα των επιτροπών αγώνα - αντικαπιταλιστικών συνελεύσεων.

Θα πρέπει να ξεκινήσει η συζήτηση για την νέα κοινωνία, με βάση τις νέες δυνατότητες αλλά και τα νέα εμπόδια που θέτει ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός της εποχής μας. Εκεί θα γίνουν οι νέες συνθέσεις και οι νέες διασπάσεις και θα παιχτεί με πραγματικούς όρους αν το ρεύμα μπορεί και πρέπει να συγκροτηθεί, τώρα ή αργότερα σε κόμμα - πρωτοπορία.

Ενδεικτικά οι άξονες της συζήτησης με βάση τις ανθρώπινες ανάγκες θα μπορούσαν να είναι:

- **Διατροφή:** Αγροτο-διατροφική διαδικασία.

Άμεσα: Προσδιορισμός της αλλαγής των καλλιεργειών ώστε η αγροτική παραγωγή να εξασφαλίσει το ελάχιστο βιωτικό επίπεδο του λαού μας.

Μεσοπρόθεσμα: εξασφάλιση της διατροφικής ανεξαρτησίας από τα Πολυεθνικά

Πολυκλαδικά Μονοπώλια και τα γενετικά τροποποιημένα τρόφιμα. Ίδρυση δημόσιου φορέα διανομής με κρατικοποίηση των μεγάλων αλυσίδων super market. Δωρεάν σίτιση στα είδη πρώτης ανάγκης.

- **Στέγαση:** Αρχιτεκτονική των νέων πόλεων.

Άμεσα: Προσδιορισμός νέων κανόνων στην πολεοδόμηση του πρωτογενούς, δευτερογενούς και τριτογενούς τομέα, με έμφαση στον δημόσιο χώρο.

Μεσοπρόθεσμα: Δημιουργία νέων πολεοδομικών σχεδίων σε αρμονία και ισορροπία με το φυσικό περιβάλλον. Δωρεάν στέγαση για όλους.

- **Υγεία:** Πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια φροντίδα.

Άμεσα: Επανίδρυση των κέντρων Υγείας σε κάθε Δήμο ώστε να εξασφαλίζεται η πλήρης πρωτοβάθμια φροντίδα. Αναβάθμιση των Νοσοκομείων σε κάθε πρωτεύουσα νομού.

Μεσοπρόθεσμα: Επίταξη και κρατικοποίηση όλων των ιδιωτικών Μονάδων (Νοσοκομεία-διαγνωστικά κέντρα κ.λ.π) και ένταξή τους στο δημόσιο σύστημα Υγείας. Δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για όλους

- **Παιδεία:** Εκπαίδευση, Έρευνα Τέχνες και Πολιτισμός.

Άμεσα: Ενιαία δημόσια δωρεάν εκπαίδευση για όλους από τον παιδικό σταθμό μέχρι το Πανεπιστήμιο. Αναβάθμιση της Έρευνας στα Πανεπιστήμια με ισχυρή Χρηματοδότηση. Ενίσχυση όλων των μορφών της τέχνης και του πολιτισμού. Επανίδρυση θεατρικών ομάδων, ενίσχυση ανεξάρτητων παραγωγών.

Μεσοπρόθεσμα: Επίταξη και κρατικοποίηση όλων των ιδιωτικών Εκπαιδευτικών Μονάδων σε όλες τις βαθμίδες. Ανάπτυξη ανεξάρτητου κώδικα και νέου λογισμικού. Σύνδεση της Έρευνας με τις νέες συνεταιριστικές μονάδες.

Μαζικός λαϊκός αθλητισμός με ενίσχυση των ερασιτεχνικών και κατάργηση όλων των επαγγελματικών πρωταθλημάτων (Μόνιμη εκπροσώπηση της χώρας από την ΑΕΚ). Δωρεάν πρόσβαση για όλους σε κάθε βαθμίδα της εκπαίδευσης και δωρεάν internet και Λογισμικό για όλους.

- **Εργασία:** Δημοκρατία στους χώρους δουλειάς

Άμεσα: περιορισμός του χρόνου δουλειάς στις 6 ώρες την ημέρα με κατάργηση των υπερωριών. Ελάχιστος μισθός στα 1.000 ευρώ. Πλήρη συμμετοχή στις αποφάσεις των ιδιωτικών επιχειρήσεων. Σύνταξη στα 55 χρόνια. Ενίσχυση του ρόλου των πρωτοβάθμιων σωματείων, ακόμα και ως «αντιπολίτευσης» στις εργατικές λαϊκές επιτροπές.

Μεσοπρόθεσμα: 4 ώρες δουλειά, 4 ώρες εθελοντική κοινωνική υπηρεσία. Ελεύθερη και σταδιακή αποχώρηση από την εργασία μετά τα 50 χρόνια, με αντίστοιχη αύξηση της κοινωνικής υπηρεσίας. Πλήρης εξασφάλιση του βιοτικού επιπέδου τόσο στα εργάσιμα όσο και στα συντάξιμα χρόνια.

• **Ενέργεια:** Βιώσιμη ανάπτυξη και ορυκτός πλούτος

Άμεσα: Πλήρης αξιοποίηση του εθνικού ορυκτού πλούτου και κατάρτιση νέου Κανονισμού Ενεργειακής Απόδοσης για για τον πρωτογενή δευτερογενή και τριτογενή τομέα με στόχο από μια μεριά την αύξηση της παραγωγής Ενέργειας και από την άλλη την δραστική μείωση της κατανάλωσης Ενέργειας.

Μεσοπρόθεσμα: Σταδιακή ενίσχυση όλων των ανανεώσιμων μορφών ενέργειας με έμφαση στα υδροηλεκτρικά έργα και λελογισμένη χρήση φωτοβολταϊκών και αιολικών πάρκων με όρο το μηδενικό περιβαλλοντικό αποτύπωμα και την σύμφωνη γνώμη των τοπικών οργάνων. Στόχος η αντικατάσταση της κεντρικής παραγωγής ενέργειας από τοπικές Μονάδες διασυνδεδεμένες όπου απαιτείται σε ένα ενιαίο κεντρικό δίκτυο. Δωρεάν διανομή Ηλ. Ενέργειας.

• **Οικονομία, Βιομηχανία, Εμπόριο:** Ελεύθερα Συνεταιριζόμενοι παραγωγοί.

Άμεσα: Δέσμευση όλων των καταθέσεων των κεφαλαιοκρατών. Κρατικοποίηση όλων των μεγάλων Βιομηχανικών Μονάδων. Ενίσχυση του μικρού εμπορίου απέναντι στα μεγάλα εμπορικά κέντρα.

Αντικατάσταση του νομίσματος ως μέσου ανταλλαγής από την κάρτα του Πολίτη, με σύστημα μονάδων, σήμερα ανάλογα με την προσφορά αύριο με τις ανάγκες.

Μεσοπρόθεσμα: Ανεξαρτησία από τα Πολυεθνικά Πολυκλαδικά Μονοπώλια.

Επανάδρυση και Οργάνωση όλων Βιομηχανικών και Βιοτεχνικών Μονάδων σε συνεταιριστική βάση με εργατική δημοκρατία στους χώρους δουλειάς και κριτήριο την παραγωγή κοινωνικού πλούτου για την εξασφάλιση της ποιότητας ζωής για όλους, ισόμετρα σε όλη την

επικράτεια. Μετατροπή του μικρού εμπορίου σε αυτοδιαχειριζόμενες εμπορικές μονάδες.

• **Μεταφορές:** Συγκοινωνία.

Κρατικοποίηση όλων των μέσων μαζικής μεταφοράς (Λεωφορεία, τρένα πλοία, αεροπλάνα) με επίταξη του εφολιστικού κεφαλαίου. Δωρεάν δημόσια μέσα μεταφοράς για όλους.

• **Διοίκηση, Άμυνα:** Λαϊκή εξουσία και αυτοοργάνωση.

Άμεσα: Δημιουργία νέων θεσμών εργατικής εξουσίας και αυτοοργάνωσης. Δημοτικά Λαϊκά Συμβούλια σε κάθε Δήμο, Εργατικές Λαϊκές Επιτροπές στους χώρους δουλειάς, συμβούλια στρατιωτών στο Στρατό και την Αστυνομία. Νέα Συντακτική συνέλευση της Βουλής, για την κεντρική διοίκηση από αιρετούς και ανακλητούς Βουλευτές που θα νομοθετούν με βάση τις σχετικές προτάσεις από τα συμβούλια και τις λαϊκές επιτροπές, εξασφαλίζοντας κοινωνική δικαιοσύνη και ισονομία. Ελεύθερες Γενικές εκλογές με την εδραίωση της εργατικής λαϊκής εξουσίας.

Μεσοπρόθεσμα: Απονέκρωση του κεντρικού κράτους και μεταβίβαση της εκτελεστικής εξουσίας στα συμβούλια και στις επιτροπές – συνελεύσεις, υπό τον όρο της ισόμετρης ανάπτυξης και της εξασφάλισης ευημερίας σε όλη την επικράτεια. Περιορισμός του ρόλου των κεντρικών Υπηρεσιών Υγείας και Παιδείας σε επιτελικό με στόχο την διαχείριση κρίσεων και την εξασφάλιση ενιαίου προγράμματος εκπαίδευσης. Δημιουργία Λαϊκού Στρατού και λαϊκής πολιτοφυλακής και περιορισμός του τακτικού στρατού σε επιτελικό ρόλο με σκοπό την άμυνα της χώρας.

Η διαδικασία συγκρότησης αυτής της πρότασης θα αποτελούσε από μόνη της και ένα σταθερό βήμα στην κατεύθυνση της πολιτικής της ενοποίησης, καθώς και της διεύρυνσής της.

Με το άνοιγμα της συζήτησης στις τοπικές επιτροπές και την οργάνωση Θεματικών Συνδιασκέψεων μακριά από μάχες χαρακωμάτων. Με την εμπλοκή της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας εντός και εκτός ΑΝΤΑΡΣΥΑ (πολιτικοσυνδικαλιστικά σχήματα, δημοτικές κινήσεις, εργατικές λέσχες) σε μια οργανωμένη συζήτηση.

Με την οργάνωση τέλος λαϊκών συνελεύσεων στις γειτονιές και στα σωματεία.

Το πρόγραμμα αυτό θα πρέπει να εξοπλίζει την αντικαπιταλιστική πτέρυγα του κινήματος (σχήματα, κινήσεις) στις καθημερινές μάχες, αλλά ταυτόχρονα θα προβάλλει καθημερινά το όραμά μας, δείχνοντας σκηνές από «ταινία προσεχώς». Έτσι ο κόσμος παλεύοντας για την

υλοποίησή του, θα αντιλαμβάνεται από την δική του εμπειρία ότι αυτό δεν χωράει στα πλαίσια του σημερινού συστήματος.

Όπως είναι φανερό τα παραπάνω σημεία είναι τελείως ενδεικτικά και δεν μπορούν να αποδώσουν ούτε τον πλούτο ούτε το βάθος μιας επαναστατικής πρότασης. Αποδεικνύουν εκτός από το προφανές (την ανεπάρκεια του γράφοντος), το ότι αυτή θα αποτελεί αποτέλεσμα μιας συλλογικής διαδικασίας μέσα στα πλαίσια της ταξικής πάλης.

Αυτό όμως δεν μπορεί να αποτελεί άλλοθι για την απουσία τους από την μέχρι τώρα συζήτηση. Γιατί μπορούν να φωτίσουν το δρόμο και να συμβάλουν στην απόπειρα για την επαναδιατύπωση του επαναστατικού οράματος με τέτοιο τρόπο, που να απαντάει στις ανάγκες της εργαζόμενης πλειοψηφίας και να ανταποκρίνεται στις σύγχρονες κοινωνικές συνθήκες και τις τεχνολογικές εξελίξεις.

Να ξαναξεστάνουν την ελπίδα για μια νέα ενότητα της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας και τελικά τελικά να εμπνεύσουν στην στράτευση για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, σε μια νέα Κοινωνία.

Εδώ είναι που θα πρέπει να δείξουμε την τόλμη μας, να σπάσουμε τα τείχη κ να ρίξουμε τις γέφυρες για να επικοινωνήσουμε με τον κόσμο, στους χώρους δουλειάς και στις γειτονιές. Όχι στα Studio της κομποραπτικής

Εδώ είναι που θα ξαναγεννηθεί η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Ήρθε η ώρα να τελειώσουμε με τις διπλές συγκεντρώσεις, τα διπλά κατεβάσματα και τους γάμους από συνοικέσιο. Σε αυτή την συζήτηση θα εμπνεύσουμε και θα εμπνευστούμε, θα μαλώσουμε και θα ερωτευτούμε ξανά, ώστε στο τέλος να δώσουμε όλη μας την ψυχή και όχι την μισή μας καρδιά.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πέθανε. Ζήτω Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και η Αντικαπιταλιστική Αριστερά.

Το παραπάνω κείμενο αποτέλεσε τη βάση ομιλίας στην 5η Πανελλαδική Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ